

Dispozitivul

Articolul 2 partea introductivă și litera (f) din Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei coroborat cu articolul 10 alineatul (3) litera (a) din aceasta trebuie interpretat în sensul că trebuie să fie calificat drept „minor”, în sensul acestei dispoziții, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cu vârsta sub 18 ani la momentul intrării sale pe teritoriul unui stat membru și al depunerii cererii sale de azil în acest stat, dar care, în cursul procedurii de azil, împlinește vârsta majoratului și căruia i se recunoaște, ulterior, statutul de refugiat.

(¹) JO C 38, 6.2.2017

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 19 aprilie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Eirinodikeio Lerou Leros – Grecia) – Procedură inițiată de Alessandro Saponaro, Kalliopi-Chloi Xylina (Cauza C-565/16) (¹)

(„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă — Competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești — Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 — Instanța unui stat membru sesizată cu o cerere de încuviințare a renunțării la moștenire în numele unui copil minor — Competență în materie parentală — Prorogare de competență — Articolul 12 alineatul (3) litera (b) — Acceptare a competenței — Condiții)

(2018/C 200/12)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Eirinodikeio Lerou Leros

Părțile din procedura principală

Alessandro Saponaro, Kalliopi-Chloi Xylina

Dispozitivul

Într-o situație precum cea din litigiul principal, în care părinții unui copil minor, care locuiesc în mod obișnuit cu acesta din urmă într-un stat membru, au depus în numele acestui copil o cerere de încuviințare a renunțării la moștenire la instanța unui alt stat membru, articolul 12 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretat în sensul că:

- depunerea efectuată împreună de părinții copilului la instanța aleasă constituie o acceptare neechivocă de către aceștia a acestei instanțe;
- procurorul, care, potrivit dreptului național, este din oficiu parte în procedura introdusă de părinți, este parte în procedură în sensul articolului 12 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul nr. 2201/2003. Opoziția exprimată de această parte față de alegerea instanței făcută de părinții copilului după data la care această instanță a fost sesizată împiedică recunoașterea acceptării prorogării de competență de către toate părțile din procedură la această dată. În lipsa unei astfel de opoziții, acordul acestei părți poate fi considerat ca fiind implicit, iar condiția acceptării prorogării de competență în mod neechivoc de către toate părțile din procedură la data la care instanța menționată este sesizată poate fi considerată ca fiind îndeplinită și

- împrejurarea că ultimul domiciliu al defunctului, patrimoniul său, obiect al succesiunii, și pasivul succesiunii se aflau în statul membru de care aparține instanța aleasă permite, în lipsa unor elemente care tind să demonstreze că prorogarea de competență riscă să aibă un impact negativ asupra situației copilului, să se considere că o asemenea prorogare de competență este în interesul superior al copilului.

⁽¹⁾ JO C 22, 23.1.2017.

**Hotărârea Curții (Camera a patra) din 19 aprilie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de
Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Firma Hans Bühler KG/Finanzamt de Graz-Stadt**

(Cauza C-580/16) ⁽¹⁾

**(Trimitere preliminară — Fiscalitate — Taxa pe valoarea adăugată (TVA) — Directiva 2006/112/CE —
Locul achiziției intracomunitare — Articolul 42 — Achiziție intracomunitară de bunuri care fac obiectul
unei livrări ulterioare — Articolul 141 — Scutire — Operațiune triunghiulară — Măsuri de
simplificare — Articolul 265 — Rectificarea declarației recapitulative)**

(2018/C 200/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Firma Hans Bühler KG

Pârâtă: Finanzamt de Graz-Stadt

Dispozitivul

- 1) Articolul 141 litera (c) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE a Consiliului din 13 iulie 2010, trebuie să fie interpretat în sensul că condiția pe care o prevede este îndeplinită atunci când persoana impozabilă este stabilită și identificată în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (TVA) în statul membru din care sunt expediate sau transportate bunurile, dar această persoană impozabilă utilizează numărul de identificare în scopuri de TVA din alt stat membru pentru achiziția intracomunitară în discuție.
- 2) Articolele 42 și 265 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45, coroborate cu articolul 263 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45, trebuie să fie interpretate în sensul că se opun ca administrația fiscală a unui stat membru să aplice articolul 41 primul paragraf din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45, pentru simplul motiv că, în cadrul unei achiziții intracomunitare realizate în scopul unei livrări ulterioare pe teritoriul unui stat membru, depunerea declarației recapitulative prevăzute la articolul 265 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45, nu a fost făcută în timp util de persoana impozabilă identificată în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (TVA) în acest stat membru.

⁽¹⁾ JO C 78, 13.3.2017.